

Arrest

nr. 235 293 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 oktober 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 18 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 januari 2011 dient de moeder van de verzoekende partij, voor zichzelf en voor de verzoekende partij die op dat moment minderjarig is, een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 16 maart 2012 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e) van de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van

18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Op 24 maart 2011 aanvaarden de Poolse autoriteiten dit terugnameverzoek overeenkomstig artikel 16.1.e) van de Dublin II-verordening. Op 11 april 2011 werd ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij en de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen. Op 29 augustus 2011, bij arrest nr. 65 834, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2 Op 29 juni 2011 dient het gezin van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 augustus 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 19 december 2011, bij arrest nr. 72 083, vernietigt de Raad deze beslissing. Op 16 april 2013 wordt de voormelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 16 december 2013, bij arrest nr. 115 767, verwerpt de Raad het tegen deze nieuwe beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 14 november 2012 dient het gezin van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 juli 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.4 Op 6 september 2013 en 28 februari 2014 dient het gezin van de verzoekende partij nieuwe aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2013 respectievelijk 21 oktober 2014 worden deze aanvragen onder meer ten aanzien van de verzoekende partij, op dat moment nog steeds minderjarig, onontvankelijk verklaard. Op 28 november 2017, bij arrest nr. 195 648, verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 21 oktober 2014 ingestelde beroep.

1.5 Op 13 februari 2015 dient het gezin van de verzoekende partij, die op dat moment reeds meerderjarig is, een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 9 juni 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar op 11 maart 2016 onder meer ten aanzien van de verzoekende partij ongegrond verklaard. Op 8 februari 2018, bij arrest nr. 199 411, verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 11 maart 2016 gericht beroep.

1.6 Op 21 oktober 2016 dient het gezin van de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 31 januari 2017 wordt deze aanvraag ten aanzien van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.7 Op 2 maart 2017 dient onder meer de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8 Op 19 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9 Op 18 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 8 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2018 werd ingediend door :

*Z(...), L(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Georgië
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in 2011 met zijn ouders naar België en zij vroegen alhier asiel aan. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 11.04.2011 met een beslissing 26quater daar na een Dublin-onderzoek bleek dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zo bleek Polen het bevoegde land te zijn. Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.04.2011. De ouders van betrokkene verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure – namelijk amper drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene alhier een aantal jaren naar school ging en dat hij alhier voetbalt bij Racing Mechelen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene al lang niet meer schoolplichtig is.

Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden daar hij meer dan zes jaar ononderbroken in België verblijft. Deze bewering kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het klopt dat betrokkene (eerst samen met zijn ouders) gedurende deze periode verschillende aanvragen 9ter en 9bis heeft ingediend. Echter, al deze procedures werden negatief afgesloten. Bovendien werd hem op 28.07.2016, op 14.02.2017 en op 16.11.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene meent dat hij een bijzondere band heeft met België en dat het verbreken van deze banden een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat hij over een werkaanbod van G(...) beschikt en dat hij aldus tewerkgesteld zou kunnen worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet over de officiële toestemming beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van

het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou zijn daar hij nooit in contact zou zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij werkbereid is, dat hij alhier een goed sociaal netwerk zou hebben en dat hij alhier vrienden en kennissen heeft - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.10 Op 18 oktober 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(...) De heer:

*Naam, voornaam: Z(...), L(...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Georgië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*”. Tevens verwijst zij naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 18 oktober 2019 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoordend dat

verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Georgië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds sedert 2011 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd.

Verzoeker wijst in het bijzonder op het feit hij zijn centrum van belangen hier in België heeft opgebouwd en hier dan ook alles in het werk gesteld heeft om de taal te leren, door zijn werkbereidheid een werkaanbod bij G(...) te krijgen en een sociaal netwerk op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het langdurig verblijf van verzoeker niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de geïntegratiefase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat de procedures waar naar verwezen wordt, door zijn ouders gevoerd werd en dit op een ogenblik dat verzoeker minderjarig was én dienvolgens handelingsonbekwaam. Verzoeker wenst te benadrukken dat de herhaaldelijke verwijzingen van verweerster naar de aanvragen van zijn ouders en het zich "nestelen in de illegaliteit" niet aan hem kunnen worden tegengeworpen vermits hij pas meerderjarig is.

De verwerende partij kan de feitelijke situatie niet zomaar naast zich neerleggen.

Het is kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is, enkel omdat de ouders van verzoeker de keuze hebben gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus hun verantwoordelijkheid is dat verzoekers belangen worden geschaad. Verzoeker merkt correct op dat hijzelf hierin geen verantwoordelijkheid draagt, waar hij nog maar recent meerderjarig is geworden.

Er blijkt op geen enkele wijze dat concreet is nagegaan of de lange duur van het verblijf in België sinds de leeftijd van 14 jaar voor verzoeker de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure.

Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het optreden van de ouders tijdens de minderjarigheid van de betrokkene.

De weigering om te onderzoeken of deze omstandigheden een hinderpaal zijn om een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, houdt een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis Vw in.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit

te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Het gegeven dat verzoekers ouders aan de basis liggen van of "verantwoordelijk zijn" voor het feit dat hij reeds lang in het Rijk verblijft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat hij al lange tijd in België verblijft en hier op veertienjarige leeftijd is toegekomen en laat niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor verzoeker zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2 Al laat de verzoekende partij na de concrete artikelen van de wet van 29 juli 1991 aan te geven waarvan zij de schending aanvoert, uit haar betoog blijkt dat zij doelt op een schending van de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Zij voert echter aan dat de motivering niet voldoende is.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip ‘buitengewone omstandigheden’.

Vervolgens wijst zij op een aantal elementen die zij reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 september 2018 naar voren heeft gebracht, met name haar verblijf in België sinds 2011, het gegeven dat zij hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, het feit dat zij haar centrum van

belangen hier in België heeft opgebouwd, haar talenkennis, haar werkbereidheid en werkaanbod bij G., en het opgebouwde sociale netwerk.

De verzoekende partij geeft aan dat de gemachtigde stelt dat haar langdurig verblijf niet in overweging kan worden genomen, daar de beoordeling hiervan moet gebeuren in de gegrondheidsfase. Volgens de verzoekende partij gaat de gemachtigde op deze manier echter eraan voorbij dat de procedures waarnaar wordt verwezen, door haar ouders werden gevoerd en dit op het ogenblik dat zij minderjarig was en dienvolgens handelingsbekwaam. Zij wenst te benadrukken dat de herhaaldelijke verwijzingen van de gemachtigde naar de aanvragen van haar ouders en het zich "*nestelen in de illegaliteit*" niet aan haar kunnen worden tegengeworpen, vermits zij pas meerderjarig is. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde de feitelijke situatie niet zomaar naast zich kan neerleggen en dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is, enkel omdat haar ouders de keuze hebben gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus hun verantwoordelijkheid is dat haar belangen worden geschaad. Volgens haar merkt zij correct op dat zijzelf hierin geen verantwoordelijkheid draagt, waar zij nog maar recent meerderjarig is geworden.

De verzoekende partij stelt verder dat op geen enkele wijze blijkt dat concreet is nagegaan of de lange duur van het verblijf in België sinds de leeftijd van 14 jaar voor haar *de facto* een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure. Volgens haar is een dergelijk standpunt kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij geeft aan dat uit de bewoordingen van dit artikel niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde in zijn ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbijgaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het optreden van de ouders tijdens de minderjarigheid van de betrokkene. De verzoekende partij besluit dat de weigering om te onderzoeken of deze omstandigheden een hinderpaal zijn om een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, een schending van de materiële motiveringsplicht en het voormelde artikel 9*bis* inhoudt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij als minderjarige naar België is gekomen, met name in januari 2011, minder dan een maand voor haar veertiende verjaardag. Sinds begin 2015 is zij meerderjarig. Op het moment van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 19 september 2018 verbleef zij aldus meer dan zevenenhalf jaar in België, waarvan reeds meer dan drieënhalf jaar als meerderjarige. Op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing was zij reeds vierenhalf jaar meerderjarig. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden, zoals zij doet in het verzoekschrift, dat zij "*pas meerderjarig*" zou zijn geworden.

Vervolgens stelt de Raad dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent het door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangevoerde element dat zij reeds meer dan zes jaar ononderbroken in België verblijft. De gemachtigde erkent dat het klopt dat de verzoekende partij gedurende deze periode verschillende aanvragen op grond van artikel 9*bis* en artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Hij geeft daarbij uitdrukkelijk aan dat zij dit eerst samen met haar ouders heeft gedaan. Vervolgens wijst hij erop dat al deze procedures negatief werden afgesloten en dat aan de verzoekende partij bovendien op 28 juli 2016, 14 februari 2017 en 16 november 2018 bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. De gemachtigde wijst erop dat het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk moest stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen moet ondernemen om rechtstreeks of via een derde naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De gemachtigde besluit dat de bewering dat de verzoekende partij alhier langdurig zou verblijven, onmogelijk als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij samen met haar ouders naar België is gekomen. Hij geeft dit immers uitdrukkelijk aan in het kader van het motief dat betrekking heeft op de door haar ouders en haarzelf doorlopen procedure om internationale bescherming. In dit verband erkent de gemachtigde ook uitdrukkelijk dat de ouders van de verzoekende partij verkozen om geen gevolg te geven aan het op 11 april 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens gaat de gemachtigde echter in op de verschillende verblijfsaanvragen die door de

verzoekende partij werden ingediend, en daarbij geeft hij wel degelijk uitdrukkelijk aan dat zij dit eerst samen met haar ouders heeft gedaan. De verzoekende partij kan echter niet voorhouden dat enkel sprake zou zijn van aanvragen van de ouders. Uit het administratief dossier blijken immers meerdere aanvragen die werden ingediend toen de verzoekende partij reeds meerderjarig was: sinds de meerderjarigheid van de verzoekende partij tot het indienen van de thans relevante aanvraag van 19 september 2018 werden twee aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend (op 13 februari 2015 en 2 maart 2017) en één aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (op 21 oktober 2016). De gemachtigde verwijst ook uitdrukkelijk naar drie bevelen om het grondgebied te verlaten, die allen dateren van na de meerderjarigheid van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist niet dat zij deze bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij eraan geen gevolg heeft gegeven.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde niet zou hebben gemotiveerd omtrent haar langdurig verblijf in België en niet zou zijn nagegaan of de lange duur van het verblijf in België sinds de leeftijd van veertien jaar *de facto* een belemmering kan vormen voor het indienen van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, en zou hebben geweigerd hieromtrent een onderzoek te voeren. De gemachtigde motiveert immers uitdrukkelijk waarom dit element *in casu* onmogelijk als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde slechts zou hebben gesteld dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij niet in overweging kan worden genomen, daar de beoordeling hiervan moet gebeuren in de gegrondheidsfase. De gemachtigde wijst weliswaar erop dat een aantal elementen inderdaad betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet behandeld worden, maar deze elementen (haar kennis van het Nederlands en het Engels, haar werkbereidheid, het hebben van een goed sociaal netwerk en het hebben van vrienden en kennissen) werden door de verzoekende partij ook slechts aangevoerd in het kader van de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij elementen die niet als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet betreft in zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, die precies betrekking heeft op het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Dit geldt des te meer wanneer deze elementen, zoals *in casu*, uitdrukkelijk in het kader van de gegrondheid van de aanvraag werden aangevoerd.

Tevens kan de verzoekende partij in de geschetste omstandigheden niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde erop wijst dat zij zelf verantwoordelijk is voor het feit dat zij alhier langdurig verblijft. Zij kan zich immers niet verschuilen achter het optreden van haar ouders tijdens haar minderjarigheid, nu blijkt dat zij reeds jaren als meerderjarige in België verblijft, verblijfsaanvragen heeft ingediend en geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die zij als meerderjarige heeft gekregen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nergens in haar aanvraag van 19 september 2018 als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat zij de eerste jaren van haar verblijf in België door de keuze van haar ouders in België is gebleven en dat zij hiervoor dus geen verantwoordelijkheid draagt. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij geen rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd omtrent elementen die zij in haar aanvraag niet als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. Het is, zoals hoger reeds aangegeven, immers aan de verzoekende partij zelf om duidelijk de elementen aan te voeren die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken.

In dit verband wijst de Raad nog bijkomend erop, in de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert, omdat deze bepaling nergens voorziet dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, dat geen enkele specifieke buitengewone omstandigheid in de (vreemdelingen)wet wordt omschreven. Hij benadrukt nogmaals dat de gemachtigde bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen, over een discretionaire bevoegdheid beschikt, en dat deze zeer ruim is. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken en zal nog blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de gemachtigde deze bevoegdheid in strijd met de formele en materiële motiveringsplicht of op onzorgvuldige wijze zou hebben uitgeoefend.

De Raad stelt verder vast dat het betoog van de verzoekende partij aangaande het zich nestelen in de illegaliteit feitelijke grondslag mist, aangezien de gemachtigde geenszins heeft gemotiveerd dat zij zich in de illegaliteit zou hebben genesteld.

Op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing, die onder meer betrekking hebben op de banden van de verzoekende partij met België en op het werkaanbod bij G., gaat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij meent dat wel sprake is van buitengewone omstandigheden en zij met haar kritiek aldus blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog met betrekking tot de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), stelt de Raad vast dat zij niet duidelijk maakt in welk verband deze rechtspraak *in casu* relevant zou zijn.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Tevens verwijst zij naar een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verzoeker niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangen heeft maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf sinds 2011 nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad erop dat een schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het tweede middel is dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar concrete beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur

over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De verzoekende partij voert aan dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar, na een verblijf sinds 2011, nu te bevelen om het grondgebied te verlaten. Ook meent zij dat de gemachtigde tekortkomt aan zijn zorgvuldigheidsplicht, door met dit element op geen enkele manier rekening te houden.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij aangehaalde verblijf in België sinds 2011. Ook heeft de Raad in dit kader vastgesteld dat de motivering van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom de hogervermelde motieven van de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de tweede bestreden beslissing, niet ook in het licht van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zouden volstaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE